RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 67.711 van 14 augustus 1997
in de zaak A. 75.291/X-7575.

In zake : Ertan BARAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Belgiëlei 15b, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie.

DE VOORZITTER VAN DE IVe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ertan BARAN op 11 augustus 1997 heeft ingediend om "de schorsing bij voorraad te bekomen van het besluit de uitlevering van Ertan BARAN toe te staan aan de Turkse overheid, ter kennis gebracht aan verzoeker op 9 juli 1997";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 12 augustus 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 augustus 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. MARTENS die, loco Advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. DERVEAUX, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het bestreden besluit genomen is door de Minister van Justitie op 2 juli 1997; dat blijkens het dictum van dat besluit verzoekers uitlevering aan de Turkse overheid wordt toegestaan wegens de feiten vermeld in het aanhoudingsbevel van 12 augustus 1996 uitgevaardigd door de Staatsveiligheidsrechtbank te Izmir; dat in de aanhef van het bestreden besluit die feiten als volgt worden weergegeven :

> "niet-naleven van de artikelen 403/5, 6, 7 van het Turkse strafwetboek, met name handel en bezit van verdovende middelen in vereniging, feiten gepleegd te Izmir-Cesme op 5 augustus 1996";

Overwegende dat als eerste annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, 2°, van het uitleveringsverdrag van 9 februari 1938 tussen België en Turkije; dat daar is bepaald :

> "De uitlevering zal niet geschieden : (...)
> 2° wanneer de vraag om uitlevering gemotiveerd zal zijn door hetzelfde feit waarvoor de opgevraagde persoon vervolgd en buiten zaak gesteld werd, of nog vervolgd wordt of reeds gevonnist werd, in het land waaraan de uitlevering gevraagd wordt";

dat verzoeker die bepaling geschonden noemt doordat hij in België al vervolgd wordt wegens de feiten die het

voorwerp uitmaken van het Turkse aanhoudingsbevel waarop het bestreden besluit is gebaseerd;

Overwegende dat verzoeker bij de ontwikkeling van zijn middel voorbijgaat aan artikel 36.2.(a)(i) van het enkelvoudig verdrag inzake verdovende middelen, gesloten op 30 maart 1961, zoals gewijzigd door artikel 14 van het Protocol van 25 maart 1972, naar welke bepaling in de aanhef van de bestreden beslissing expliciet verwezen wordt; dat die bepaling luidt als volgt :

> "2. Met inachtneming van de beperkingen, een Partij door haar grondwet, haar rechtsstelsel en nationale wetgeving opgelegd, worden :
> (a)(i) de in § 1 opgesomde strafbare feiten, indien deze in verschillende landen zijn begaan, als afzonderlijke strafbare feiten beschouwd";

dat tot de in § 1 opgesomde strafbare feiten onder meer behoren de aankoop en verkoop van verdovende middelen, alsook het vervoer en de invoer en uitvoer ervan; dat uit stukken die verzoeker zelf overlegt duidelijk blijkt dat hij meer bepaald beschuldigd wordt van internationale heroïnetrafiek; dat het dus gaat om feiten die in verschillende landen zijn begaan; dat bijgevolg, gelet op het voornoemde artikel 36.2.(a).(i), moet worden aangenomen dat een vervolging in België voor die feiten er niet aan in de weg staat dat ook de Turkse overheid die feiten als afzonderlijke strafbare feiten beschouwt, waarvoor ook vervolging in Turkije mogelijk is én waarvoor dus een uitlevering kan plaatsgrijpen; dat, immers, artikel 36,2.(b)(i) van hetzelfde eenvoudig verdrag bepaalt dat "elk in de leden 1 en 2(a),ii van dit artikel vermeld strafbaar feit van rechtswege (wordt) aangemerkt als uitleveringsgeval in elk tussen de Partijen gesloten uitleveringsverdrag"; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker als tweede annulatiemiddel de schending aanvoert van artikel 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1874, op grond waarvan "uitlevering niet (kan) worden toegestaan wanneer er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het verzoek gedaan is met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de positie van de betrokkene ongunstig dreigt te worden beïnvloed"; dat verzoeker beweert dat de Turkse overheid in het strafdossier een band legt tussen de aan de orde zijnde feiten en de Koerdische verzetsbeweging PKK;

Overwegende dat verzoeker het strafdossier niet overlegt; dat gesteld dat hij dat niet kan, zoals de verwerende partij aanneemt, toch moeten worden vastgesteld dat hij ook anderszins niet de geringste aanwijzing verschaft dat de Turkse overheid de door hem gewraakte band legt; dat alvast in de door verzoeker wel overgelegde stukken niets ook maar een vermoeden in die richting wettigt; dat de verwerende partij er ook op wijst dat verschillende aanvragen van verzoeker om politiek asiel door de Belgische overheid werden verworpen; dat verzoeker niet verklaart hoe desalniettemin de Turkse overheid er wel kan toe komen hem van politieke banden met de PKK te verdenken; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat als derde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, 6˚, van voornoemde uitleveringswet; dat daar is bepaald :

> "De proceshandelingen zullen samen met het gemotiveerd advies, aan de Minister van Justitie worden toegestuurd binnen een termijn van 15 dagen lopende vanaf de ontvangst ervan";

dat de schending van die bepaling er volgens verzoeker hierin bestaat dat de Minister van Justitie het advies

van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Antwerpen pas op 15 mei 1997 heeft ontvangen terwijl dit advies reeds werd uitgebracht op 13 maart 1997, dus ruim 2 maanden eerder;

Overwegende dat de geschonden genoemde bepaling geen enkele sanctie bepaalt op de overschrijding van de termijn van vijftien dagen -hetgeen als een ernstige indicatie moet worden beschouwd dat het om een termijn van orde gaat-, en inzonderheid niet bepaalt dat de Minister van Justitie alsdan zijn bevoegdheid verliest om tot uitlevering over te gaan; dat verzoeker ook niet aantoont hoe de termijnoverschrijding hem heeft geschaad; dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen de vordering moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zevenduizend frank, worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien augustus 1900 zevenennegentig, door :

de H. J. BORRET, kamervoorzitter,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BORRET.**